

seres; thi ellers vilde det Hele være hen i Veir og Wind, naar det ikke lød paa Andet end dette: Forandring af Straffelovens Bestemmelser om politiske Forbrydelser. Det er altsaa i Virkeligheden den i Motiveringen givne nærmere Præcisering af Andragernes Onsker, som det ærede Udvalgs Flertal har henvist til Regjeringen. Det kan det virkelige ikke — forekommer det mig — komme bort fra. Men hvad er dog det for Indstillinger, her gjøres? Principalt „at Straf for saakaldte politiske Forbrydelser burde affattes“. Nu har imidlertid Udvalgets Flertal, som ikke i Betænkningen har sagt Noget imod Motiveringen, gennem sin Ordfører her sagt, at dette var det ikke enigt i. Dernæst staar der i Motiveringen, at ialtsald Ingen burde dømmes for sin politiske Mening, men kun for virkelige Handlinger. Ja, det er jo Noget, som de aldeles ikke behøve at fremkomme med noget Andragende om, da Lovgivning ikke tillader, at Nogen dømmes for sin politiske Mening, men kun for de af dem foretagne eller tilsigtede Handlinger. Dette er altsaa kun egnet til at nære den Forestilling, at navnlig de paagjældende Personer, hvis Domfældelse har været Udgangspunktet for dette Andragende, ere bleven dømt blot for deres politiske Meninger. Og dernæst siges der, „at Dommen aldrig burde lide paa Tugthusstraf, men enten paa Statsfængsel eller simpelt Fængsel.“ Svad gif nu den ærede Ordførers Indstilling med Hensyn til dette Punkt, hans Præcision af, hvad der da skulde ske, egentlig ud paa? Han sagde, at Udvalgets Medlemmer ikke Alle være enige om, at der just var Anledning til nogen Forandring i Lovgivningens Bestemmelser paa dette Punkt, og det kunde de vist ogsaa saa meget mindre, som det Spørgsmaal ikke kan siges at have været underkastet nogen Drøftelse i Udvalget, om der var Anledning til Forandring paa dette Punkt; men den ærede Ordfører præciserede det derhen, at man ikke gjerne burde have Forbedringshusstraf — tror jeg han sagde — eller Strafarbejde for politiske Forbrydelser. Jeg vil dog dertil bemærke, at dersom Udvalgets ærede Medlemmer blot havde underkastet Sagen saa megen Drøftelse, at de havde gjenneingaaet Straffelovens enkelte Forfrister angaaende politiske Forbrydelser, vilde de strax være komne bort fra en saadan Formulering som den, at disse i Reglen ikke burde kunne belægges med Forbedringshusstraf; thi hvad er politiske Forbrydelser; det maa være dem, der omhandles i Straffelovens 9de og 11te Kapitel, antager jeg; det har hidtil altid været Meningen. I det 9de Kapitel omhandles Forbrydelser mod Statens udvortes Sikkerhed og Selvfærdighed; det hedder saaledes i den første Paragraf: „Naar Nogen i den Hensigt at bringe den danske Stat eller nogen Del deraf under fremmed Herredømme eller løsrive nogen Del af samme fra den danske Krone, opvækker Oprør“ osv., og i en anden Paragraf hedder det, at „den, der sætter

sig i Forbindelse med en fremmed Regjering for at fremkalde fjendtlige Forholdsregler eller endog Krig mod den danske Stat, straffes“ osv. Jeg kan egentlig ikke antage, at det skulde være den Slags politiske Forbrydelser, som det ærede Flertal ikke gjerne vil se Strafarbejde anvendt paa. I det 11te Kapitel omhandles den Forbrydelse, at forgribe sig paa Kongens Person, at overfalde Kongen med Trudsler, Skjaldsord eller anden Forhaanelse eller paa anden fornærmelig Maade tiltale ham, at krænke den Uerbødighed, der skyldes Kongen osv. Jeg veed ikke, om det er disse Forbrydelser, som det ærede Flertal har sigtet til som dem, der ikke burde belægges med hin Straf. Nærmest maa jeg antage, at der er sigtet til de Forbrydelser, der nævnes i 10de Kapitel, og hvor der fastsættes Straf for den, som foretager nogen Handling, der sigter til at berøve Kongen Livet, Friheden eller Thronen, eller som i den Hensigt at forandre Statsforfatningen eller den bestaaende Thronfølgeorden opvækker Oprør osv.; men jeg tvivler dog meget paa, at de Herrer ville kunne fastholde den Sætning, at der for disse Forbrydelser ikke maa foreskrives Straf af Strafarbejde; jeg tvivler om, at de Herrer, hvis de havde skænket Sagen nærmere Overveielse, vilde have kunnet fastholde Deres Sætning. Naar man nu indskrænker sig til at sige, at der ikke „gjerne“ maa fastsættes Forbedringshusarbejde for saadanne Forbrydelser, ja, saa kan jeg af mit fulde Hjerte slutte mig dertil; thi det er jo Noget, som man i det Hele ikke gjerne gjør. Sigesom jeg har havt rig Leilighed til at erfare, at man „ikke gjerne“ idømmer sliig Straf, saaledes vil jeg heller ikke gjerne være med til at fastsætte Strafarbejde for den Slags Forbrydelser; men jeg tror rigtignok, at de Herrer, hvis de havde skænket Spørgsmaalet nogen nærmere Overveielse, maatte være komne til at se, hvor vanskeligt det er for Dem, selv med den betydelige Indskrænkning, De have givet den, at fastholde Deres Begrundelse af Sætningen om Ikke-Anvendelsen af sliig Straf for politiske Forbrydelser. Det, som imidlertid gjør, at jeg fortrinsvis har maattet være imod den foreslaaede Henviisning, er, som sagt, dette, at de Herrer ikke kunne henvise Andragendet uden at gjøre sig til Participanter i hele den Begjæring, som dette Andragende gaar ud paa. Men dernæst er der en anden Grund, og det er den, at det har taget sit Udgangspunkt fra den Dom, som er overgaaet nogle saakaldte Jøvere for de hervarende Socialister. Det er efter min Mening i flere Henseender meget uheldigt, at Udvalgets Flertal med denne Dom som Udgangspunkt vil bidrage til at bringe det Spørgsmaal frem til Overveielse, om der ikke er Anledning til en Forandring i Lovgivningen; thi hvormeget end de Herrer fralægge sig enhver Tendents til at ville sigte enten Regjeringen eller Domsfolene for i det heromhandlede Tilfælde at have gjort Noget, der ikke stemmer med Lovgivningen, saa